

KARIN SLAUGHTER

P O S L E D N Í
V D O V A

„Cit Karin Slaughter pro detail a pravdivé vyjádření skutečnosti je nepřekonatelný... Půjdu za ní kamkoli!“

Gillian Flynn

KARIN SLAUGHTER

POSLEDNÍ VDOVA – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KARIN SLAUGHTER

POSLEDNÍ VDOVA

PŘEKLAD
KRISTÝNA KUČEROVÁ

Český název: Poslední vdova
Název anglického originálu: The Last Widow
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: HarperCollins *Publishers*, 2019
Grafika obálky: Emotion Media, Poland
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2019 by Karin Slaughter

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2019

Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.
Karin Slaughter asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Úryvky z písní (v překladu Kristýny Kučerové):
„I’m on Fire“ (written by Bruce Springsteen)
„Sara Smile“ Hall & Oats (written by Daryl Hall, John Oates)
„Whatta Man“ Salt-n-Pepa ft. En Vogue (written by Hurby „Luv Bug“ Azor, Cheryl James with samples from the original song written by David Crawford and performed by Linda Lyndell)
„Love and Affection“ (written by Joan Armatrading)
„Sure shot“ Beastie Boys (written by Adam Keefe Horovitz, Adam Nathaniel Yauch, Jeremy Steig, Mario Caldato, Michael Louis Diamond, Wendell T. Fife)
„Two Doors Down“ (written by Dolly Parton)
„Smalltown Boy“ Bronski Beat (written by Steve Bronski, Jimmy Somerville, Larry Steinbachek)
„Because the Night“ Patti Smith Group (written by Bruce Springsteen, Patti Smith)
„What I Am“ Edie Brickell & New Bohemians (written by Edie Brickell, Kenny Withrow, John Houser, John Bush, John Aly)
„Give It Away“ Red Hot Chili Peppers (written by Michael Balzary (Flea), John Frusciante, Anthony Kiedis, Chad Smith)

Motto: citát z knihy Kurta Vonneguta *Modrovous*, nakladatelství Argo, 2008
(v překladu Jana Jiráka).

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Cover design: © CaderónStudio
Cover illustration: Shutterstock
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-4198-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-4199-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-4200-4 (PDF)

Všichni jsme odsouzeni minulost opakovat tak jako tak.

To totiž znamená být naživu.

Kurt Vonnegut

PRVNÍ ČÁST

NEDĚLE, 7. ČERVENCE 2019

PROLOG

Michelle Spiveyová zběsile pobíhala uličkami vzadu v obchodě a s hlavou plnou děsivých myšlenek hledala svou dceru. *Jak jsem ji mohla ztratit z dohledu, jsem příšerná matka, mou holčičku unesl pedofil nebo obchodník s bílým masem, měla bych zavolat ochranku nebo policii nebo...*

Ashley.

Michelle se zastavila tak prudce, až se jí boty smekly po podlaze. Rychle se nadechla a pokusila se navrátit tlukot srdce do normálního rytmu. Její dceru neprodali do otroctví. Stála u pultu s kosmetikou a zkoušela vzorky.

Její jedenáctiletá dcera.

U pultu s kosmetikou.

Ashley dobře věděla, že se před dvanáctými narozeninami nebude za žádných okolností líčit, a i pak bude mít dovolenou jen tvářenku a lesk na rty bez ohledu na to, co dělají její kamarádky. Tečka.

Michelle si přitiskla ruku na srdce. Pomalu kráčela uličkou, aby měla dost času na proměnu v rozumnou a logicky uvažující osobu.

Ashley stála zády k Michelle a zkoumala odstíny rtěnek. Otáčela tubičkou odborným pohybem zápěstí, jistě, vždyť s kamarádkami si určitě zkoušely šminky a jedna na druhé si trénovaly líčení, to přece holky dělají.

Tedy aspoň některé holky. Michelle to k parádění nikdy moc netáhlo. Pořád si dokázala vybavit matčin ječivý

tón, když si odmítla oholit nohy: „*Nikdy nebudeš moct nosit punčochy!*“

A Michelle jí odpověděla: „Díkybohu.“

Už je to tolik let. Matka tady taky dávno není. Michelle je dospělá žena s vlastním dítětem a jako každá dcera sama sobě přísahala, že nebude opakovat chyby své matky.

Přehání to?

Mohlo by její nepříliš ženské založení dceři ublížit? Co když je Ashley už dost stará, aby se malovala, ale Michelle, kterou oční linky a bronzery a všechno to ostatní, co Ashley celé hodiny sleduje na YouTube, vůbec nezajímá, tak brání své dceři v přirozené proměně z holčičky v ženu?

Michelle si prostudovala informace o přelomových momentech ve vývoji dětí. Jedenáct je důležitý věk a děti tou dobou už mají přibližně padesát procent moci. Je potřeba vyjednávat, a ne jenom nařizovat. Ten článek to velmi dobře zdůvodňoval, jenomže v praxi to vypadalo děsivě.

„Ach!“ Ashley spatřila matku a rychle cpala rtěnku zpátky na stojan. „Já jsem...“

„Nic se neděje.“ Michelle pohládila dceru po dlouhých vlasech. V koupelně je spousta lahviček šamponů, kondicionérů, mýdel a tělových mlék, přičemž jediný zkrášlující přípravek, který Michelle používá, je krém na opalování, který zároveň funguje jako antiperspirant.

„Nezlob se.“ Ashley si ze rtů setřela šmouhu od rtěnky.

„Je to pěkný,“ zkusila to Michelle.

„Fakt?“ Ashley se na ni zazubila tak zářivým úsměvem, až se Michelle stáhla všechna vlákna srdečního svalu. „A víděl jsi tohle?“ Dcera myslela vystavené lesky na rty. „Mají i jeden barevný, který by měl vydržet dýl. Ale tenhle má zase třešňovou příchut’ a Hailey říká, že k-“

Michelle si v duchu doplnila chybějící slova: *klukům se to víc líbí.*

Plakáty všech tří Hemsworthů v Ashleyině pokoji neunikly matčině pozornosti.

„A který se ti líbí víc?“ zeptala se Michelle.

„No...“ Ashley pokrčila rameny, ale dost těžko se dalo předpokládat, že by jedenáctileté děvče nemělo svůj názor. „Ten barevný asi dýl vydrží, že jo?“

„To dává smysl,“ opáčila Michelle.

Ashley stále váhala mezi dvěma možnostmi. „Ten třešnový chutná trochu po chemii. Jako že, když se olíznu... chci říct, kdybych ho nosila, asi bych si ho slízala, protože by mě to dráždilo.“

Michelle přisvědčila a spolkla běsnou polemiku, která se jí drala na jazyk: *Jsi krásná, chytrá a vtipná, máš talent a měla bys dělat jenom to, co ti přináší radost, protože právě tohle přitahuje kluky, co za to stojí, kluky, co jim šťastné, sebejisté holky připadají zajímavé.*

Místo toho dceři navrhla: „Vyber si ten, co se ti líbí, a já ti dám zálohu na kapesné.“

„Mami!“ vykřikla dívka, až se lidé ohlíželi. Taneček, který následoval, připomínal spíš Tygříka než Shakiru. „To jako fakt? Ale vždyť jste...“

Michelle v duchu zaúpěla. Jak vysvětlí tenhle náhlý obrat, když padla rodičovská dohoda, že Ashley se do dvanácti prostě malovat nebude?

Je to jenom lesk na rty!

Dvanáct jí bude za pět měsíců!

Já vím, že podle dohody by to měla dostat až k narozeninám, ale od tebe dostala iPhone!

Ano, takhle na to musí. Otočit to a začít rozebírat iPhone, protože řízením osudu to byla Michelle, kdo minulý souboj prohrál.

„Doma to vyřídím,“ slíbila dceři. „Ale jenom lesk. Nic jiného. Vyber si ten, který ti udělá radost.“

A radost udělal. Tak velkou, že se Michelle přistihla, že se usmívá na ženu ve frontě u pokladny, které bezpochyby došlo, že třpytivá tubička sladce růžového Sassafras Yo Ass! není pro devětatřicetiletou ženu v běžeckých kratasech s upocenými vlasy nacpanými pod kšiltovkou.

„To...“ Ashley byla štěstím bez sebe a skoro nemohla mluvit. „To je prostě skvělý, mami. Mám tě moc ráda. A budu zodpovědná. Fakt. Hrozně zodpovědná.“

Michelle cpala nákup do plátěné tašky a její úsměv přitom patrně připomínal první fázi rigoru mortis.

iPhone. Musela skousnout iPhone; původně byl taky zakázaný, jenomže pak se najednou všechny Ashleyiny kamarádky objevily na letním táboře s telefonem, a zatímco Michelle byla na konferenci, *ne, v žádném případě* ne se změnilo na přece tam nemohla být jediná bez telefonu.

Ashley byla štěstím bez sebe, popadla sáček a vyrazila k východu. iPhone už měla v ruce. Palcem přejela po displeji, aby dala kamarádkám echo o lesku, a patrně doufala, že za týden už bude mít i modré stíny a v koutcích zakroucené linky, díky nimž holčičí oči vypadají jako kočičí.

Michelle už se v hlavě rodily katastrofické scénáře.

Ashley by mohla dostat zánět spojivek, ječné zrna nebo blefaritidu, když si bude půjčovat šminky. Virus herpes simplex nebo hepatitidu C z lesku a tužky na rty, a už vůbec nemluvě o tom, že by si mohla řasenkou poškrábat rohovku. A nejsou v některých rtěnkách těžké kovy a olovo? Stafylokok, streptokok, E coli. Co mě to krucinál napadlo? Klidně můžu otrávit vlastní dceru. Existují statisíce spolehlivých výzkumů o zdraví škodlivých látkách na povrchu věcí, ale jen hrstka o nepřímé souvislosti mozkových nádorů s mobilními telefony.

Ashley se zasmála. Kamarádky jí odpověděly na esemesku. Kráčela přes parkoviště a sáčkem divoce houpala v ruce. Je jí jedenáct, ne dvanáct, a i dvanáct je ztraceně málo, ne?

Make-up je přece signál. Telegrafická zpráva: „zajímejte se o mě“. S feminismem to nemá nic společného, jenomže takový je svět a její dcera je pořád ještě dítě, které netuší, jak odmítnout nechtěnou pozornost.

Michelle mlčky kroutila hlavou. Může to nabrat rychlé obrátky. Od lesku na rty k rezistentnímu zlatému stafylokokovi a Phyllis Schlaflyové. Bude muset tyhle divoké myšlenky umlčet, než dojedou domů, aby byla schopná rozumně argumentovat, proč koupila Ashley šminku, když přece padl rodičovský slib, že to neudělají.

Jako s iPhonem.

Sáhla do kabelky pro klíče. Venku už byla tma. Světlo z pouličních lamp bylo slabé. *Anebo už potřebuju brýle, protože stárnu*, řekla si Michelle v duchu. *Vždyť už mám dceru ve věku, kdy se chce líbit klukům. Za pár let bych mohla být babičkou.* Při tom pomyšlení se jí úzkostí sevřel žaludek. Proč nekoupila víno?

Michelle zvedla hlavu, aby zkontrolovala, že Ashley nepřejelo auto anebo nespadla z útesu, když esemeskovala.

Cítila, jak se jí otevírají ústa.

Vedle dcery prudce zabrzdila dodávka.

Postranní posuvné dveře se otevřely.

Vyskočil muž.

Michelle sevřela klíče. Tryskem vyrazila vpřed a hnala se k dceři.

Začala křičet, ale bylo pozdě.

Ashley utíkala pryč, přesně jak ji to naučili.

Bylo to naprosto v pořádku, protože ten chlap nechtěl Ashley.

Chtěl Michelle.

NEDĚLE, 4. SRPNA 2019

NEDĚLE, 4. SRPNA, 13.37

Sára Lintonová se opřela a tiše zamumlala: „Ano, mami.“ V duchu se ptala, zda někdy nastane doba, kdy už bude stará na to, aby ji matka ohnula přes koleno.

„Ten chlácholivý tón si laskavě odpusť.“ Nepříjemný pocit z Cathyina hněvu stále visel nad kuchyňským stolem, kde nad novinami vztekle loupala zelené fazolky. „Nejsi jako tvoje sestra. Nestřídáš chlapy jako ponožky. Na střední to byl Steve, potom Mason, i když vážně nechápu proč, a pak Jeffrey.“ Podívala se přes obroučky brýlí. „Jestli ses rozhodla pro Willa, tak se ho drž.“

Sára čekala, že teta Bella doplní pár chybějících mužských jmen, ale ta si jen pohrávala s perlami kolem krku a upíjela ledový čaj.

Cathy pokračovala: „S tvým otcem jsme svoji už skoro padesát let.“

„Neřekla jsem, že...“ zkusila to Sára.

Bella vydala zvuk, který připomínal cosi mezi zakašláním a kýchnutím.

Sára ovšem jejího varování nedbala. „Mami, Willa teprve teď konečně rozvedli. Já si pořád ještě zvykám v nové práci. Takhle nám to vyhovuje. Měla bys mít radost.“

Cathy rozmáčkla fazolový lusk, jako by někomu kroutila krkem. „Už tak bylo dost zlé, že ses s ním vídala, dokud byl ženatý.“

Sára se zhluboka nadechla a chvíli si podržela vzduch v plicích.

Podívala se na hodiny na sporáku.

13.37.

Připadalo jí, že je snad už půlnoc, a to ještě ani neobědvali.

Pomalu vydechla a soustředila se na báječnou vůni, která se linula kuchyní. Přesně tohle byl důvod, proč zrušila dřívější pravidelné nedělní návštěvy: smažené kuře chladnoucí na lince. Třešňový koláč v troubě. Máslo vpíjející se do sladkého kukuřičného chleba na sporáku. Sušenky, hrách, fazole, suflé ze sladkých brambor, čokoládový dort, koláč s pekanovými ořechy a zmrzlina tak hustá, že by v ní člověk zlomil lžičku.

Ani kdyby příští týden trávila šest hodin denně v posilovně, nenapravila by škodu, kterou se právě chystá napáchat na vlastním těle. A přesto se bála, že si zapomene odnést domů výslužku.

Cathy vyloupila další lusk a vytrhla tak Sáru ze zamyšlení.

V Bellině sklenici zacinkal led.

Sára se zaposlouchala do hukotu sekačky v zahradě za domem. Z důvodů, které nechápala, se Will nabídl, že její tetě poslouží jako víkendový zahradník. Představa, že by náhodou vyslechl úryvek jejich rozhovoru, ji rozvibrovala jako ladičku.

„Sáro.“ Cathy se hlasitě nadechla a navázala, kde předtím skončila. „Vždyť spolu prakticky žijete. Má věci u tebe ve skříni. V koupelně holení a toaletní potřeby.“

„Zlato.“ Bella pohladila Sáru po ruce. „Nikdy si nepouštěj chlapa do koupelny.“

Cathy zavrtěla hlavou. „Tvůj otec z toho bude mít smrt.“

Eddie z toho smrt mít nebude, ale radost taky ne. Tu ostatně neměl nikdy, když se nějaký muž dvořil jeho dceři.

Což byl důvod, proč si Sára nechávala své vztahy pro sebe.

Tedy, určitě jeden z důvodů.

Pokusila se získat převahu: „Víš, matko, že ses právě přiznala, žeš mi šmejdila v bytě? Mám právo na soukromí.“

Bella mlaskla. „To si vážně myslíš, děvenko? Rozkošné.“

Sára to zkusila znovu: „Will a já víme, co děláme. Nejsme žádní zpovýkaní pubertáci, co si předávají psaníčka na chodbě. Baví nás spolu trávit čas. A na ničem jiném nezáleží.“

Cathy zabručela, ale Sára nebyla tak pitomá, aby si spletla její mlčení se souhlasem.

„Na tyhle věci jsem odbornice já,“ ozvala se Bella. „Byla jsem vdaná pětkrát a –“

„Šestkrát,“ skočila jí do řeči Cathy.

„Víš, že jedno moje manželství bylo anulované, sestřičko. Jen ti doporučuju, abys tu holku nechala, ať si sama přebere, co vlastně chce.“

„Já jí neříkám, co má dělat. Jen jí radím. Jestli to s Willem nemyslí vážně, tak by to měla skončit a najít si muže, se kterým to vážně myslet bude. Na neformální vztah je příliš rozumná.“

„Je lepší být bez rozumu než bez citu.“

„Charlotte Brontëovou bych za odbornici na emocionální pohodu své dcery vážně nepovažovala.“

Sára si třela spánky ve snaze odvrátit bolest hlavy. V žaludku jí kručelo, ale oběd se bude podávat až ve dvě, což bylo stejně jedno, protože pokud bude pokračovat v tomhle rozhovoru, tak v téhle kuchyni někdo umře. Možná všechny tři.

„Četla jsi tohle, zlato?“ zeptala se Bella.

Sára zvedla hlavu.

„Myslíš, že zabila svou manželku, protože jí zahýbala? Má poměr a manželka ji kvůli tomu zabije.“ Mrkla na Sárú. „Právě s tímhle měli konzervativci plnou hlavu starostí. Sňatky osob stejného pohlaví nám dělají binec v gramatice.“

Sára nejdřív nechápala, o čem je řeč, ale pak si všimla, že Bella ukazuje na článek v novinách. Michelle Spiveyovou

před čtyřmi týdny unesli z parkoviště před nákupním centrem. Byla zaměstnaná jako výzkumná pracovnice ve Středisku pro prevenci a kontrolu nemocí, takže vyšetřování převzala FBI. V novinách se objevila její fotka z řidičáku. Atraktivní žena těsně před čtyřicítkou s jiskrou v očích, kterou dokázal zachytit i mizerný fotoaparát u přepážky pro výdej řidičských průkazů.

„Sleduješ tu kauzu?“ zeptala se Bella.

Sára zavrtěla hlavou. Do očí se jí proti její vůli nahrnuly slzy. Před pěti lety jí zabili manžela. Jediné, co jí připadalo ještě horší než ztratit milovaného člověka, bylo nevědět, zda je ten člověk živý, nebo mrtvý.

„Já bych si tipla na nájemnou vraždu,“ pokračovala Bella. „Obvykle to tak bývá. Manželka si vybrala nový model a toho starého se potřebovala zbavit.“

Nejlepší by bylo nereagovat, řekla si Sára, protože Cathy se vztekala čím dál tím víc. Ze stejného důvodu ale Sára Belle odpověděla: „Nevím. Byla u toho její dcera. Viděla, jak matku vlečou do dodávky. Možná jsem naivní, ale nemyslím si, že by matka svému dítěti něco takového udělala.“

„Fred Tokars nechal svou ženu před dětmi zastřelit.“

„To bylo přece kvůli životní pojistce. A navíc jel v nelegálních kšeftech a byl napojený na mafii, ne?“

„A byl to chlap. Ženský přece zabíjejí vlastníma rukama.“

„Pro lásku boží,“ vložila se konečně do hovoru Cathy. „Nemohly byste prosím přestat mluvit o vraždách v den Páně? A zrovna ty, sestřičko, bys měla o manželské nevěře raději pomlčet.“

Bella zacinkala ledem ve sklenici. „Mojito by v tomhle horku přišlo k chuti, že?“

Cathy už doloupala fazolky. Spojila ruce a sestře řekla: „Nepomáháš mi.“

„Sestřičko, Bella tu nikdy nebyla od toho, aby pomáhala.“

Sára počkala, až se Cathy otočí zády, a otřela si oči. Belle její nečekané slzy neunikly, což znamenalo, že jakmile Sára odejde z kuchyně, matka s tetou začnou rozebírat, že se málem rozběčela... ale proč? Sára nedokázala svou plačtivost vysvětlit. Poslední dobou ji rozplakalo cokoli od smutné reklamy po zamilovanou písničku v rádiu.

Zvedla noviny a předstírala, že čte článek. O Michellině zmizení se nic nového nedozvěděla. Měsíc je dlouhá doba. Dokonce i manželka přestala prosit o její bezpečný návrat a už jen žadonila, aby jí únosce prozradil, kde najdou tělo.

Sára popotáhla. Teklo jí z nosu. Nesáhla po papírovém kapesníčku na stole. Otřela si nos hřbetem ruky.

Neznala Michelle Spiveyovou, ale vloni se krátce setkala s její ženou, Theresou Leeovou. Na srazu bývalých studentů lékařské fakulty Emoryho univerzity. Leeová byla ortopedka a na univerzitě vyučovala. Michelle pracovala jako epidemioložka v SPKN. Podle informací v článku se ženy vzaly hned v roce 2015, když to zákony umožnily. Předtím spolu žily patnáct roků. Sára předpokládala, že po dvou desítkách let už určitě přišly na to, že k rozvodu vedou dvě hlavní příčiny: ta správná teplota na termostatu a míra zločinného úmyslu, když předstíráte, že jste nevěděli, že je potřeba vyměnit nádobí z myčky.

Ale copak ona sama je nějaký expert na manželství?

„Sáro?“ Cathy stála se založenými pažemi zády k lince. „Řeknu to natvrdo.“

Bella se uchechtla. „Zkus to.“

„Je v pořádku začít znovu,“ navázala Cathy. „Zaříd si nový život s Willem. Jestli jsi vážně šťastná, tak buď šťastná. Na co sakra čekáš?“

Sára pečlivě složila noviny. Zabloudila očima k hodinám. 13.43.

„Já měla Jeffreyho ráda,“ vložila se do hovoru Bella. „Pokoj jeho duši. Měl styl. Ale Will je rozkošný. A miluje tě, zlatíčko.“ Poplácala Sáru po ruce. „Opravdu tě miluje.“

Sára si hryzala ret. Nedopustí, aby se tohle nedělní odpoledne zvrtno v improvizované terapeutické sezení. Nepotřebuje pracovat se svými pocity, protože má zcela opačný problém, než jaký se objevuje v romantických komediích: zamilovala se do Willa, ale nevěděla, jak ho má milovat.

S Willovou introverzí a asociálností by si poradila, ale jeho neschopnost komunikovat už málem vedla k rozchodu. Ne jednou nebo dvakrát, ale několikrát. Zpočátku Sára přesvědčovala sebe samu, že se Will jen snaží ukázat svou lepší stránku. To je normální. I jí trvalo půl roku, než začala chodit spát ve svém skutečném pyžamu.

Uběhl rok a on si pořád nechával spoustu věcí pro sebe. Hlouposti, na kterých vlastně nezáleželo – nezavolal, že se zdrží v práci, že se mu protáhl basket, že se mu uprostřed vyjížďky porouchalo kolo, že tenhle víkend slíbil kamarádovi pomoci se stěhováním. A vždycky se tvářil udiveně, když se na něj zlobila, že jí nedal vědět. Nechtěla se chovat jako stíhačka, jen prostě potřebovala vědět, co má objednat k večeři.

Tyhle neshody byly sice otravné, ale nešlo jen o ně. Will nelhal, ale vždycky si našel chytrý způsob, jak neříkat pravdu, ať už to souviselo s nebezpečnou akcí v práci, nějakou další otřesnou podrobností o jeho dětství, anebo – což bylo nejhorší – čerstvou podpásovkou od té příšerné narcistní mrchy, jeho bývalky.

Sára chápala příčiny Willova chování. Dětství strávil v systému pěstounské péče, kde se o něj buď nestarali, anebo ho zneužívali. Jeho bývalá manželka proti němu obracela emoce jako zbraň. Vlastně nikdy nezažil zdravý vztah. A z minulosti na něj vykukovalo pár opravdu hnusných kostlivců. Možná měl pocit, že tím Sáru chrání. Anebo že chrání sám

sebe. Jenomže ona neměla tušení, jak se ksakru věci mají, protože on existenci nějakého problému vůbec nepřipustil.

„Sáro, zlatíčko,“ ozvala se Bella. „Chtěla jsem ti říct... tuhle jsem vzpomínala, jak jsi tu bydlela, když jsi ještě chodila do školy. Pamatuješ si na to, drahoušku?“

Sára se při vzpomínce na studentská léta usmála, ale koutky úst jí poklesly, když si všimla, jak se po sobě teta a matka významně podívaly.

Něco se chystá.

Nalákaly ji sem na příslib smaženého kuřete.

„Děvenko,“ pokračovala Bella, „tenhle dům je už na tvou hodnou tetičku Bellu moc velký. Co kdyby ses nastěhovala zpátky?“

Sára se zasmála, ale pak pochopila, že to teta myslí vážně.

„Mohla by sis to tady upravit podle sebe,“ dodala Bella.

Sára cítila, že se jí rty pohybují, ale nevydala ze sebe ani slovo.

„Zlatíčko.“ Bella chytila Sáru za ruku. „Vždycky jsem ti ho chtěla odkázat v poslední vůli, ale můj účetní tvrdí, že kvůli daním by bylo lepší, kdybych ho na tebe převedla prostřednictvím svěřenského fondu. Už jsem složila zálohu na byt v centru. S Willem se můžete nastěhovat ještě před Vánocemi. Do salonu se vejde šestimetrový stromek a je tu spousta místa pro...“

Sáru postihla dočasná ztráta sluchu.

Tenhle starý georgiánský dům, který postavili těsně před hospodářskou krizí, měla vždycky moc ráda. Šest pokojů, pět koupelen, přestavěný přístřešek na kočáry se dvěma pokoji, barevná zahradní kůlna, tři akry půdy na jedné z nejlepších adres ve státě. Deset minut jízdy do centra. Deset minut chůze ke kampusu Emoryho univerzity. Úpravy okolí se ještě před smrtí zhostil architekt Frederick Law Olmstead a parky i stromy nádherně splynuly s přírodní rezervací Fernbank.

Byla to velmi lákavá nabídka, tedy do chvíle, kdy začala v duchu počítat.

Bella od osmdesátých let na nic nesáhla. Ústřední topení a klimatizace. Potrubí. Elektřina. Omítky. Okna. Střecha. Okapy. Dohady s památkáři kvůli každému architektonickému detailu. Nemluvě o tom, kolik času by je to stálo, protože Will by určitě chtěl všechno dělat sám, takže těch pár volných večerů a dlouhých líných víkendů, které občas vyšetří, by se zvrhlo v hádky kvůli penězům a odstínům barev.

Peníze.

Ty byly hlavním problémem. Sára byla o hodně movitější než Will. Stejně to fungovalo i v manželství s Jeffreyem. Nikdy nezapomene na výraz Jeffreyho tváře, když poprvé viděl zůstatek na jejím bankovním účtu. Skoro tenkrát slyšela, jak se jeho varlata s tichým úpěním zatahují zpátky do těla. A stálo ji hodně sacího úsilí, aby je dostala zase ven.

Bella mluvila dál: „A samozřejmě ti můžu pomoci s daněmi, ale...“

„Díky.“ Sára se pokusila do toho skočit rovnýma nohama. „Je to velkorysá nabídka, ale...“

„Mohl by to být svatební dar.“ Cathy se sladkým úsměvem znovu usedla za stůl. „Nebylo by to pěkné?“

Sára zavrtěla hlavou, ale ne na matku. Co to s ní je? Proč si dělá hlavu s Willovou reakcí? Vždyť ani neví, kolik má Will peněz. Za všechno platí hotově. Buďto nevěří kreditkám, anebo mu ji nedali, další z témat, o kterém se nemluvalo.

„Co to bylo?“ Bella naklonila hlavu. „Slyšely jste to? Dělbuchy? Nebo co?“

Cathy jí nevěnovala pozornost. „Mohli byste si tu s Willem zařídit domov. A tvá sestra by si mohla vzít byt nad garáží.“

Sáře došlo, že matka nasadila silnější kalibr. Nepokoušela se ovládnout pouze Sářin život, ale rozhodla se do toho namočit ještě Tessu.

„Nemyslím, že Tess by chtěla bydlet nad další garáží,“ prohlásila.

„Teď přece bydlí v chýši, ne?“ ozvala se Bella.

„Mlč, sestřičko.“ Cathy se obrátila na Sáru: „Bavily jste se s Tessou, jestli se bude stěhovat zpátky domů?“

„Ani ne,“ zalhala Sára. Manželství její mladší sestry se rozpadalo. Skypovaly si minimálně dvakrát denně, i když Tessa žila v Jižní Africe. „Mami, nech už toho. Tohle nejsou padesátá léta. Zvládám platit svoje účty. O penzi mám postaráno. Nepotřebuju manžela kvůli právním zárukám. Dovedu se o sebe postarat.“

Z Cathyina výrazu se v kuchyni rázem ochladilo. „Pokud je pro tebe manželství jen tohle, tak už k tomu nemám co říct.“ Vstala od stolu a vrátila se ke sporáku. „Vyříd' Willovi, že za chvíli bude oběd.“

Sára zavřela oči, aby je nemusela obracet v sloup.

Vstala a odešla z kuchyně.

Ozvěna jejích kroků se nesla obrovským obývánkem, když obcházela starožitný perský koberec. Zastavila se u prvního francouzského okna. Čelo přitiskla na sklo. Will spokojeně tlačil sekačku do kůlny. Zahrada vypadala velkolepě. Dokonce zastříhl zimostřáz do úhledných obdélníků. Živý plot upravený s chirurgickou přesností.

Co by asi řekl na dům za dva a půl milionu, který potřebuje kompletní rekonstrukci?

Sára vlastně nevěděla, zda o tak velkou odpovědnost stojí. Během prvních let manželství s Jeffreyem zařizovali maličký secesní domek. Velmi dobře si vzpomínala na únavu ze strhávání tapet a natírání zábradlí, na mučivé zoufalství, které ji přepadalo při myšlence, že by si prostě najala řemeslníky a vypsala šek, jenomže to nejde, protože její manžel je prostě umanutý, paličatý chlap.

Její manžel.

Matka se v kuchyni připravovala na závěrečný úder: miluje Sára Willa tak, jako milovala Jeffreyho? Pokud ano, proč si ho nechce vzít, a pokud ne, proč s ním ztrácí čas?

Samé dobré otázky, jenomže Sára se vžila do role Scarlett O'Harové a pořád dokola si slibovala, že na to bude myslet až zítra.

Strčila ramenem do dveří, venku ji ovanulo horko. Bylo takové vlhko, až jí připadalo, že se vzduch snad potí. Přesto zvedla ruku a stáhla si gumičku z vlasů. Další vrstva vzadu na krku hrála jako chňapka vytažená z trouby. Nebýt vůně čerstvě posekané trávy, připadala by si jako v sauně. Vydala se do kopečka. Teniska se jí smekla na uvolněném kameni. Kolem obličeje jí létal hmyz. Ohnala se a pokračovala v chůzi k budově, kterou Bella nazývala kůlna, ale ve skutečnosti se jednalo o přestavěnou stodolu s podlahou z modrého vápence, do níž by se vešli dva koně i s kočárem.

Dveře byly otevřené. Will stál uprostřed místnosti. Dlaněmi se opíral o ponk a díval se z okna. Byl v naprostém klidu, až Sára zaváhala, zda ho má rušit. Poslední dva měsíce ho něco žere. Cítla, jak se to přenáší do každé oblasti jejich života. Ptala se ho na to. Dala mu prostor, aby o tom mohl přemýšlet. Snažila se to z něj vyšukat. Dokola tvrdil, že mu nic není, ale pak ho přistihla, jak dělá přesně tohle: civí z okna s tváří staženou bolestí.

Sára si odkašlala.

Will se otočil. Převlékl si tričko, ale i to čisté už měl přilepené k hrudníku. Na svalnatých nohou mu ulpěla stébla trávy. Byl vysoký a štíhlý, a když se na ni usmál, na okamžik zapoměla na všechny jejich problémy.

„Už je čas na oběd?“ zeptal se.

Podívala se na hodinky. „Je třináct čtyřicet šest. Máme přesně čtrnáct minut klidu před bouří.“

Zazubil se. „Viděla jsi tu kůlnu? Chci říct, opravdu sis ji někdy prohlédla?“

Sára si v duchu říkala kůlna jako kůlna, ale Will byl očividně nadšený.

Ukázal na přepaženou část v rohu. „Je tam pisoár. Opravdický funkční pisoár. Není to fantastický?“

„Úžasný,“ zamumlala zcela neužasle.

„Koukni na ty masivní trámy.“ Will měřil metr devadesát tři, takže krásně dosáhl na trám a udělal na něm pár shybů. „A podívej támhle. Hodně stará televize, ale pořád funguje. A tady, myslím, že dřív tady měli koně, teď je tu lednice a mikrovlnka.“

Sára cítila, jak se jí koutky zvedají do úsměvu. Kluk z města, jasně že neví, že se tomu říká stání.

„Gauč je trochu zatuchlý, ale vážně pohodlný.“ Plácl sebou na ošoupanou koženou pohovku a stáhl Sáru k sobě. „Je to tady senzační, že jo?“

Sára se rozkašlala z prachu, který se vznesl z nábytku. A v duchu se pokoušela nehledat souvislost mezi rozvrzanou pohovkou a starými čísly strýčkových *Playboyů*.

„Nemohli bychom se sem nastěhovat?“ zeptal se Will. „A dělám si srandu jen napůl.“

Sára se kousla do rtu. Nechtěla, aby si dělal srandu. Chtěla, aby jí řekl, co chce.

„Hele, kytara.“ Zvedl nástroj a začal ho ladit. Párkrát drnkl do strun, nebylo to nejhorší. Zahrál písničku.

Sáru zaplavila vlna překvapení, která se objevovala pokaždé, když se o něm dozvěděla něco nového.

Will broukal úvodní verše *I'm on Fire* od Bruce Springsteena.

Přestal hrát. „Je to dost nevkusný, vid? „Hele, holka, máš doma tátu?““

„A co třeba *Girl, You'll be a Woman Soon?* Anebo *Don't Stand So Close to Me?* Anebo začátek *Sara Smile?*“

„Sakra.“ Udeřil do strun. „Hall a Oates?“

„Panic! At the Disco má lepší verzi.“ Sára se dívala na jeho prsty na pražcích. Milovala jeho ruce. „Kdy ses naučil hrát?“

„Na střední. Samouk.“ Nesměle se na ni podíval. „Vymysli cokoli, čím se šestnáctiletý kluk snaží udělat dojem na šestnáctiletou holku. Vyzkoušel jsem to všechno.“

Zasmála se, protože nebylo těžké si to představit. „Vlasy na krku vystříhaný a nahoře velká vlna?“

„Jasně.“ Stále brnkal na kytaru. „Imitoval jsem Pee-wee Hermana. Uměl jsem otočit skateboard. Jacksonův Thriller jsem se naučil nazpaměť. Mělas mě vidět v plísňových džínách a bundě Number's Only.“

„Number?“

„Výprodejový obchod. Netvrdím, že jsem byl milionář.“ Zvedl oči od kytary a očividně se mu líbilo, že se Sára baví. Potom ale kývl směrem k její hlavě a zeptal se: „Copak to tam máš?“

Sáře bylo zase do breku. Láska ji přemohla. Will vždycky vnímá její pocity. Zoufale si přála, aby se smířil s tím, že i ona je na něj takhle napojená.

Will odložil kytaru. Dotkl se její tváře a palcem jí přejel po sraštěném čele. „To je lepší.“

Sára ho políbila. Opravdu ho políbila. Tohle bylo vždycky snadné. Prohrábla mu upoceně vlasy. Will ji políbil na krk. Přitiskla se k němu. Zavřela oči a nechala jeho ústa a ruce, aby odehnaly veškeré pochyby.

Pohovka se nečekaně, nebezpečně zakymácela.

„Co to sakra bylo?“ vyjekla Sára.

Will neutrousil vtip o své schopnosti pohnout zemí, který se sám nabízel. Podíval se pod gauč. Vstal, zkontroloval stropní trámy, zatukal do ztrouchnivělého dřeva. „Vzpomínáš na to zemětřesení v Alabamě před pár lety? Bylo to podobné, jenom silnější.“

Sára si upravila oblečení. „V country klubu mívají přehlídku ohňostroju. Možná zkoušejí novou show.“

„Za bílého dne?“ Will se tvářil pochybovačně. Na ponku našel telefon. „Poplach vyhlášený není.“ Projel si vzkazy a pak někam zavolal. Ještě jednou. A třetí číslo. Sára trpělivě čekala, ale Will jen zavrtěl hlavou. Zvedl ruku s telefonem, aby slyšela nahraný vzkaz, že všechny linky jsou obsazené.

Všimla si času v rohu displeje.

13.51.

„V Emory je poplašná siréna,“ řekla Willovi. „Spustí, když dojde k přírodní katas-“

Bum!

Země se znovu divoce zachvěla. Sára se musela opřít o pohovku a teprve po chvíli vyšla za Willem do zahrady.

Hlavu měl zvednutou k obloze. Za stromy se vznášel oblak černého kouře. Kampus Emoryho univerzity. Sára to tam důvěrně znala.

Patnáct tisíc studentů.

Šest tisíc vyučujících a zaměstnanců.

Dva výbuchy, které otráslly zemí.

„Jedeme.“ Will vyrazil k autu. Pracoval jako zvláštní agent u Georgijského úřadu vyšetřování. Sára byla lékařka. Nemuseli se dohadovat, co je teď zapotřebí udělat.

„Sáro!“ volala Cathy od zadního vchodu. „Slyšela jsi to?“

„Jde to z Emory.“ Sára vběhla do domu pro klíče od auta. Cítila, že ji pomalu zaplavuje děs. Kampus zabírá dva a půl čtverečního kilometru. Emoryho fakultní nemocnice. Eglestonova dětská klinika. Středisko pro prevenci a kontrolu nemocí. Národní ústav veřejného zdraví. Yerkesovo národní výzkumné středisko primátů. Winshipův onkologický ústav. Státní laboratoře. Patogeny. Viry. Teroristický útok? Střelba ve škole? Šílený odstřelovač?

„Nemůže to být z banky?“ zeptala se Cathy. „Ti lupiči se přece pokusili vyhodit do povětrí vězení.“

Martin Novak. Sára věděla, že ve městě kvůli tomuto věz-
ni probíhá důležitá porada, ale jeho samotného policie držela
v bezpečném úkrytu za městem.

„Ať je to, co je to, ve zprávách o tom ještě nemluví,“ do-
dala Bella. Zapnula v kuchyni televizi. „Někde tady mám
starou Buddyho brokovnici.“

Sára našla v kabelce svazek klíčů. „Zůstaňte v domě.“ Chy-
tila matku za ruku a pevně ji stiskla. „Zavolej tátovi a Tesse,
aby věděli, že jsi v pořádku.“

Vykročila ke dveřím a stáhla si vlasy. Ale ztuhla dřív, než
k nim stihla dojít.

Všichni ztuhli.

Vzduchem se nesl hluboký, žalostný jekot poplašné sirény.

NEDĚLE, 4. SRPNA, 13.33

Will Trent pustil sekačku, aby si otřel pot z očí. To se ovšem neobešlo bez komplikací. Nejprve musel setřást pot z rukou. Pak si musel prsty očistit o rub trička, aby se zbavil špíny. A teprve potom mohl pěstí rozpatlat tekutinu na obočí. Využil chvilkové úlevy od slepoty a podíval se na hodinky.

13.33.

Který idiot se rozhodne sekat tři kopcovité akry v srpnu těsně po poledni? Nejspíš jenom ten, který strávil dopoledne v posteli se svou holkou. Bez ohledu na to, jak to bylo rozkošné, si teď opravdu přál, aby se do té chvíle mohl vrátit a tomu rannímu Willovi vysvětlit, jak setsakra mizerně tomu odpolednímu Willovi bude.

Udělal otočku a tlačil sekačku přes výmol v nerovném terénu. Noha mu uvízla v myší díře. Komár mu bzučel přímo před obličejem. Slunce ho vzadu na krku pálilo jako rána páskem. Za to, že se mu ještě úplně nevypotily koule, vděčil pouze silné vrstvě hlíny a posekané trávě, kterou mu pot přilepil k tělu.

Když znovu míjel dům, zvedl k němu oči. Ještě nerozdýchal, jak je obrovský. Peníze z něj byly cítit na sto honů. Bella mu půjčila knihu, která celá pojednávala o architektuře tohoto stavení. Matné sklo na schodišti bylo dílem Louise Comforta Tiffanyho. Sádrové plastiky vytvořili italští mistři.

Vykládané dubové podlahy. Stropní kazety. Vnitřní fontána. Mahagonem obložená knihovna plná starožitných svazků. Skříňky z cedrového dřeva. Opravdické zlato na nevkusně nápadných lustrech. Toaleta ve sklepe pro pomocný personál, která vznikla v dobách Jima Crowa. Ve spíži u kuchyně byl za tajnou deskou trezor velikosti dospělého člověka, kam se mělo původně ukládat rodinné stříbro.

Pokaždé, když se blížil k příjezdové cestě, připadal si jako Jethro Bodine.

Zasténal, zabral a tlačil sekačku přes trs vilkakory. Rostlině se jinak říká kočičí dráp, ale tahle byla větší než celá kočka.

To, že je Sára, pokud jde o majetek, za vodou, odhadl poměrně brzy po jejich seznámení. Ne že by to dávala najevo chováním nebo slovy, ale Will byl detektiv. Školený pozorovatel. Poznatek číslo jedna: bydlela ve střešním bytě v luxusním domě. Poznatek číslo dvě: jezdila v BMW. Poznatek číslo tři: pracovala jako lékařka. Vlastně ani nepotřeboval detektivní schopnosti, aby pochopil, že má v bance spoustu peněz.

Jenomže pak se to zamotalo: Sára mu řekla, že její otec je instalatér. A byla to pravda. Zapomněla však dodat, že Eddie Linton také investoval do nemovitostí. A že Sárů přizval do rodinného podniku. A že si vydělala velké peníze pronajímáním a prodejem domů, takže s klidem splatila studentskou půjčku, a před stěhováním do Atlanty navíc prodala i pediatriickou praxi v okrese Grant, dostala vyplacenou životní pojistku po mrtvém manželovi a jako vdova po policistovi nemusela platit daně, takže z finančního hlediska byl Will jen Sářin hodně chudý příbuzný.

A vlastně mu to nevadilo.

Willovi bylo osmnáct, když mu poprvé někdo strčil peníze do kapsy – pár drobných na autobus na cestu k útulku pro bezdomovce, protože dospěl a musel vypadnout z dětského

domova. Zajistil si státní stipendium, aby mohl jít studovat. A nakonec začal pracovat pro stát, který ho vychoval. Jako policajt si zvykl, že je obvykle tím nejchudším chlapíkem široko daleko a že je taky první na ráně, když někoho při výkonu služby střelí do ksichtu.

Správná otázka tudíž zněla: nevadí to Sáře?

Will vykašlal kus hlíny, který mu jako raketa Trident přistál v obličejí, vymršťený zadním kolem sekačky. Odplivl si na zem. Při pomýšlení na oběd mu zakručelo v žaludku.

Bellin dům mu dělal těžkou hlavu. Tím, co představoval. Tím, co hlásal o nerovnosti mezi ním a Sářou, protože domek, ve kterém Will bydlel už od studií, nejen že nebyl na seznamu národního rejstříku historických budov, ale navíc ho chtěli zbourat kvůli azbestu.

Sářina teta byla pořádně zazobaná a nic si neodpírala. Podle vůně, která se linula z jejího ledového čaje, Will usoudil, že pravidelně popíjí. Peníze zřejmě vyvdala. A podruhé. A potřetí. Nic mu do toho nebylo, jenomže pak přišla chvíle, kdy se ho její velkorysost začala osobně týkat.

Minulý týden Bella věnovala Willovi zastříhovač vlasů, který stál minimálně dvě stě babek. Týden předtím si všimla, jak obdivuje sbírku desek po jejím zesnulém manželovi, a když se měl k odchodu, vrazila mu do náruče plnou krabici vinylů.

Originál alba *A Night at the Opera* od Queen. *Parallel Lines* od Blondie. Dvanáctipalcový maxisingl Lennonovy *Imagine* se zeleným jablíčkem na přebalu.

Will by mohl tenhle podělaný trávník sekat dalších dva tisíce let a nesplatil by jí ani zlomek.

Zastavil se a paží si otřel čelo. Vlastně jen rozpatlal pot do potu. Zhluboka se nadechl. Do nosu se mu dostal komár.
13.37.

Vůbec by tu neměl být.

Touhle dobou se ve městě odehrává důležitá porada papalášů. Za uplynulý měsíc se sešli už několikrát, předtím každých čtrnáct dní. GBI společně s federální policií, ATF a FBI koordinovala převoz odsouzeného bankovního lupiče. Martin Novak momentálně pobýval v utajeném úkrytu, kde čekal na rozsudek, který padne u soudu v Russelově domě. Z vazby ho převezli, protože jeho kumpáni se pokusili ve zdivu vybourat díru o velikosti svého šéfa. Pokus se nezdařil, ale nikdo nechtěl nic riskovat.

Novak nebyl typický trestanec. Byl mozkiem a šéfem zločinecké bandy dokonale vycvičených hajzlů. Zabíjeli každého, kdo jim přišel pod ruku. Civilisty. Ostrahu. Policajty. Když stiskli kohoutek, bylo jim jedno, kdo stojí před hlavní pušky. Přesouvali se z jedné vytipované banky do druhé jako ručičky na hodinách. A všechno nasvědčovalo tomu, že Novakova skupina nechce svého vůdce nechat shnít v kobce federálního vězení.

Jako policajt zločinci tohoto typu pohrdal – nebylo nic horšího a vzácnějšího, než skutečně chytrý padouch –, jenomže na druhou stranu byl Will jen obyčejný chlap a prostě chtěl být součástí připravované akce. Už dávno se smířil s tím, že na jeho práci ho nejvíc baví právě tohle. Lov. Asi by nedokázal zastřelit zvíře, ale představa, že někde leží a číhá se zbraní namířenou na srdce zločince, prst na spoušti ho brní, jak by s chutí poslal na onen svět další mizernou duši, byla neskutečně opojná.

S tímhle se Sáře nemůže nikdy svěřit. Pochopil, že její manžel byl úplně stejný a že tahle láska k lovu Jeffreyho Trollivera nejspíš zabila. I Will se v odvěkém „bojuj, nebo uteč“ zasekl na první variantě. Nechtěl, aby se Sára musela bát pokaždé, když vyjde ze dveří.

Tlačil sekačku sem a tam a znovu se podíval na dům.

Když pomine bohatou tetičku se slabostí pro alkohol, musí uznat, že jim to se Sárrou klapě. Už si zvykli na rutinu.

Naučili se přijímat chyby toho druhého a přehlížet ty nejhorší – odpor k rannímu stlaní postele a umanuté vyhazování kelímku, v němž na dně ještě zbývalo dost majonézy minimálně na půlku sendviče.

Will se pokoušel být k Sáře otevřenější v tom, co cítí. A bylo to snazší, než čekal. Prostě si do kalendáře udělal poznámku, že jí každé pondělí svěří něco, co ho trápí.

Jeden z jeho největších strachů ovšem zmizel ještě dřív, než zavedl zpovědní pondělky. Když Sára nastoupila do Georgijského úřadu vyšetřování a začali pracovat spolu, měl z toho hodně zamotanou hlavu. Ale všechno šlo hladce, především díky Sáře. Každý si zůstal na vlastním písčku. Sára byla policejní lékařka a její práce se moc nelišila od toho, co dělala v okrese Grant. Její manžel byl policejní náčelník, takže věděla, jaké to je žít s poldou. Jeffrey Trolliver patrně stejně jako Will nikdy nestál ve frontě na povýšení. A kam by ho asi povýšili, když trůnil na nejvyšším místě potravinového řetězce?

Will to raději vyhnal z hlavy, protože nechat se ovládnout podobnými temnými myšlenkami bylo zrádné.

Na druhou stranu, Sářina matka mu každopádně připadala o poznání vstřícnější. Včera večer mu Cathy hodinu a půl vyprávěla historky z prvních let svého manželství. Will musel uznat, že je to pokrok. Při prvním setkání byla Cathy hodně jedovatá. Možná ho jeho sisyfovský boj s trávíkem její přiovilé sestry přesvědčil, že není ten nejhorší chlap na světě. Anebo poznala, jak moc její dceru miluje. A to přece už něco znamená.

Zakopl, když se sekačka zabořila do další myši díry. Zvedl hlavu a s údivem zjistil, že má skoro hotovo. Podíval se na hodinky.

13.44.

Když si pospíší, stihne se v kůlně opláchnout a trochu si vydechnout, než ho zvonek zavolá k obědu.

Will dosekal poslední dlouhý pás a do kůlny skoro doběhl. Nechal sekačku vychladnout na kamenné podlaze. Byl by ten starodávný přístroj s chutí nakopl, ale nohy měl jako z rosolu.

Sloupł ze sebe tričko. Došel k umyvadlu a strčil hlavu pod proud ledové vody. Všechny důležité části těla si umyl mýdlem, které připomínalo smírkový papír. Čisté tričko se mu přilepilo na mokrou kůži, jakmile si ho navlékl. Došel k ponku, opřel se o něj dlaněmi, rozkročil nohy a čekal, až uschne.

Na mobilu mu vyskočilo upozornění. Faith esemeskovala z porady, na kterou Willa nepozvali. Poslala mu klauna s vodní pistolí u hlavy. Pak nůž. Potom kladivo. A dalšího klauna a z neznámých důvodů ještě obrázek sladké brambory.

Jestli se mu pokoušela zvednout náladu, tak brambora byla dost slabý kalibr.

Will se zahleděl z okna. Nebyl zvyklý jen tak koukat do blba, ale neměl nic jiného na práci, takže si prohlížel odborně opečovaný trávník a přemýšlel.

Proč není na té poradě?

Ne že by Faith tuhle šanci nepřál. Ani jí nezazlíval, že má tak trochu protekci. Jejich šéfka Amanda v začátcích kariéry pracovala s Faithinou matkou. Byly nejlepší kamarádky. Ne že by toho Faith nějak využívala. Vypracovala se z pochůzkářky až ke kriminálce atlantské policie a nakonec získala postavení zvláštní agentky v Georgijském úřadu vyšetřování. Byla dobrá policajtko. A zasloužila si jakékoli povýšení, které ji potká.

Opravdovým ponížením pro něj budou teprve následky. Nejen že bude muset Sáře říct, že Faith poskočila výš, zatímco on pořád šlape vodu, ale bude si muset zvykat i na nového partáka. Tedy spíš si nový parták bude muset zvykat na něj. Will to s lidmi neuměl. Aspoň ne s kolegy. Komunikovat se zločinci, to mu šlo. Zamlada sám obcházel zákon. Věděl, jak

kriminálníci uvažují – dáte je pod zámek a oni vymyslí minimálně šestnáct způsobů, jak se dostat ven, a ani v jednom nebudou nikoho žádat, aby jim odemkl dveře.

Will své případy většinou dovedl k úspěšnému konci. Měl dobré výsledky. Střílel přesně. Nevysával všechen vzduch v místnosti. Nechtěl medaili za to, že dělá svou práci.

Chtěl vědět, proč ho nepozvali na tu poradu.

Znovu sklonil hlavu k telefonu.

Nic. Jenom brambora.

Dál civěl z okna. A vycítil, že ho někdo pozoruje.

Sára si odkašlala.

Willovi se okamžitě zvedla nálada. Nemohl si pomoci, protože když ji viděl, objevil se mu ve tváři přihlouplý úsměv. Dlouhé kaštanové vlasy si rozpustila. Líbilo se mu, když je nosila rozpuštěné. „Už je čas na oběd?“ zeptal se.

Sára se podívala na hodinky. „Je třináct čtyřicet šest. Máme přesně čtrnáct minut klidu před bouří.“

Zadíval se na její krásnou tvář, nad obočím měla nějakou šmouhu, která vypadala jako zbytky rozmáznutého hmyzu.

Zvědavě si ho prohlížela.

„Viděla jsi tu kůlnu?“ Will jí nabídl kompletní prohlídku, ale jen proto, aby ji dostal na pohovku. Sekání ho vyčerpalo. Umíral hladu. Báł se, že chudý polda jí bude stačit jen do té doby, dokud to bude chudý polda s ambicemi.

„Je to tady senzační, že jo?“ prohodil.

Z gauče se vznesl prach a Sára se rozkašlala. Ale přehodila si přes něj nohu. Paže mu položila na ramena. Prsty mu hladila mokré konečky vlasů. Vždycky ho zaplavil klid, když byla Sára s ním, jako kdyby nezáleželo na ničem kromě blízkosti, která je spojovala.

„Nemohli bychom se sem nastěhovat?“ zeptal se Will. „A dělám si srandu jen napůl.“

Sářin zvědavý pohled byl najednou ostražitý.

Will zadržel dech. Ten vtípek se nepovedl. Anebo to možná nebyl vtípek, protože kolem tématu sestěhování už nějakou dobu kroužili jako kolem horké kaše. V podstatě spolu žili, přestože ho nikdy vlastně nevyzvala, aby se k ní nastěhoval. Nedokázal rozlišit, zda to něco znamená, a pokud ano, tak jestli je to dobré znamení, špatné znamení anebo takové to znamení, které ho mlátí po hlavě, ale on ho vůbec nechápe.

Zoufale hledal nové téma. „Hele, kytara.“

Pustil se do ladění. Jeho pubertální já mělo akorát tolik trpělivosti, aby se od začátku do konce naučilo přesně jednu písničku. Začal pomalu, broukal si melodii, aby si vzpomněl na akordy. A pak se zarazil a v duchu ptal, jak ho proboha mohlo kdy napadnout, že *I'm on Fire* je právě TA píseň, která holku přesvědčí, aby mu dovolila sahat jí na prsa. „Je to dost nevkusný, vid'?" „Hele, holka, máš doma tátů?“

„A co třeba *Girl, You'll be a Woman Soon?* Anebo *Don't Stand So Close to Me?* Anebo začátek *Sara Smile?*“

Udeřil do strun a v hlavě mu zněl zpěv Daryla Halla.

Holčičí vlasy z ženskýma očima...

„Sakra,“ zamumlal. Proč byla každá pomalá rocková písnička z dob jeho dospívání popisem těžkého zločinu? „Hall a Oates?“

„Panic! At the Disco má lepší verzi.“

Will byl rád, že tuhle písničku zná. Zpočátku ho polekalo, když u ní v autě viděl hromadu cedéček Dolly Parton. Ale pak si prohlédl její seznam na iTunes, kde bylo všechno od Adama Anta přes Kraftwerk až po Led Zeppelin, a uklidnil se, že všechno bude v pořádku.

S úsměvem se dívala na jeho prsty na prazících. „Kdy ses naučil hrát?“

„Na střední. Samouk.“ Odhrnul jí vlasy, aby jí viděl do tváře. „Vymysli cokoli, čím se šestnáctiletý kluk snaží udělat dojem na šestnáctiletou holku. Vyzkoušel jsem to všechno.“

Tohle konečně vyloudilo smích. „Vlasy na krku vystříhaný a nahoře velká vlna?“

„Jasně.“ Začal vypočítávat všechny své patetické kousky, které vůbec na žádnou holku nezabraly. „Mělas mě vidět v plíšňových džínsách a bundě Nember's Only.“

„Nember?“

„Výprodejový obchod. Netvrdím, že jsem byl milionář.“ Ten mrtvý hmyz už nedokázal ignorovat. Kývl bradou k jejímu čelu se šmouhou nad obočím. „Copak to tam máš?“

Sara zavrtěla hlavou.

Will vrátil kytaru na stojan. Palcem jí setřel šmouhu. „To je lepší.“

A ona ho z nějakého nepochopitelného důvodu začala líbat. Opravdu líbat. Ruce mu sklouzly k jejímu pasu. Přitiskla se k němu. A líbala ho silněji. Konečky prstů mu zaryla do ramen. A pak ho rukama tlačila dolů. Klečel a zrovna přemýšlel, že se její chuti nikdy nenabaží, ale země pod ním se najednou zatřásla.

Sára se posadila. „Co to sakra bylo?“

Will si otřel ústa. Nemohl vtipkovat o tom, že dokáže pohnout zemí, protože zem se doopravdy pohnula. Podíval se pod gauč, aby zjistil, jestli se nerozpadá. Vstal a zatukal na trámy, což byla asi pitomost, protože na ně klidně mohla spadnout celá kůlna.

„Vzpomínáš na to zemětřesení v Alabamě před pár lety?“ zeptal se Sára. Byl tehdy na sledovačce na severu Georgie. Auto mu tenkrát odhopsalo z krajnice. „Bylo to podobné, jenom silnější.“

Sára si zapínala kraťasy. „Slyšela jsem ránu. V country klubu mívají přehlídku ohňostrojů. Možná zkoušejí novou show.“

„Za bílého dne?“ Will našel na ponku telefon. Na displeji se ukázal čas.

13.49.

„Poplach vyhlášený není,“ řekl Sáře. Taky pracovala v GBI. Věděla, že státní systém pro případ nouze rozpípá v případě teroristického útoku telefony všech příslušníků policie a bezpečnostních složek.

Will přemýšlel, jaká zkázonosná událost by mohla být cítit v téhle zeměpisné délce a šířce. Vzpomněl si na seminář vedený agentem FBI, který byl na Ground Zero. Ani po deseti letech nedokázal najít slova, jimiž by popsal tu šílenou kinetickou energii, která se rozptýlila do země, když mrakodrap spadl.

Jako zemětřesení mimo stupnici.

Atlantské letiště se nacházelo jedenáct kilometrů od centra. Každý den na něj přilétalo či z něho odlétalo přes čtvrt milionu cestujících.

Will sjel pohledem zpátky k telefonu. Pokusil se načíst zprávy a maily, ale na displeji se jen točilo kolečko. Zavolal Faith, ale nedovolal se. Zkusil Amandu, se stejným výsledkem. Natukal číslo hlavní kanceláře GBI.

Nic nefungovalo.

Zvedl ruku s telefonem, aby slyšela nahraný vzkaz, že všechny linky jsou obsazené. Pak upustil mobil na ponk. Klidně to mohla být cihla.

Sáře se v obličejí zračila úzkost. „V Emory je poplašná sířena,“ řekla. „Spustí, když dojde k přírodní katastrofě.“

Bum.

Will skoro ztratil rovnováhu. Vyběhl do zahrady a pohlédl k obloze. Za stromy se zvedal oblak černého kouře.

To nebyl ohňostroj.

Dva výbuchy.

„Jedeme.“ Will se rozběhl k příjezdové cestě.

„Sáro!“ volala Cathy od zadního vchodu. „Slyšela jsi to?“

Viděl Sáru, jak utíká k domu. Asi pro klíče. Chtěl, aby zůstala uvnitř, ale věděl, že to neudělá.

Will se řítíl přes zvlněnou zahradu. Policie rozestaví zá-
tarasy. Nebude kde zaparkovat, a navíc tam možná rychleji
doběhne po svých. Pomyslel na pistoli, kterou měl zamčenou
v přihrádce Sářina BMW, ale místní policisté ho budou nej-
víc potřebovat při udržování pořádku v davu.

Will doběhl na silnici ve chvíli, kdy se rozječela poplaš-
ná siréna. Bellin dům se nacházel v rovném úseku Lullwater
Road. Po necelých padesáti metrech se silnice začala kroutit
a kopírovala okraj golfového hřiště v Druid Hills. S pažemi
u těla zabíral nohama a blížil se k zatáčce.

Už byl skoro u ní, když zaslechl další zvuk. Ne výbuch,
jen zvláštní ťuk, jako když do sebe narazí dvě auta. A ještě
jedno ťuk. Zaskřípal zuby a v tichu, které následovalo, chvíli
čekal. K sirénám se přidalo houkání klaksonů.

Teprve, když zaběhl do zatáčky, uviděl, co se stalo: dvě
auta mezi sebou zmáčkla modrý pick-up.

Vepředu červený Porsche Boxter S. Starší model, plochý
šestiválec s atmosférickým sáním a třetím chladičem dole
vepředu. Kufr se otevřel. Řidič se zhroutil na volant a obli-
čejem tiskl klakson.

Za ním stál užitkový Ford F-150. Dveře se nárazem pro-
máčkly. Z otevřeného okna se pokoušel vylézt muž. Druhý
se opíral o kapotu a z obličeje mu kapala krev.

Za fordem stříbrný Chevy Malibu. Vepředu řidič, vzadu
dva cestující, ani jeden se nehýbal.

Policajt ve Willovi okamžitě určil viníka. Porsche zasta-
vilo moc rychle. Pick-up a malibu jely těsně za sebou a pa-
trně nepřiměřenou rychlostí. To, zda řidič porsche schválně
dupl na brzdu, aby si vychutnal muže v pick-upu, musí ob-
jasnit dopraváci.

Will se podíval za auta ke kruhovému objezdu na North
Decatur Road. Okruh byl plný vozidel. Dodávka. Skříňák.
Mercedes. BMW. Audi. Všechny byly opuštěné, dveře

otevřené. Řidiči i cestující stáli na ulici a pozorovali kouř valící se po modré obloze.

Will přešel ze sprintu do klusu a nakonec se také zastavil.

Ve stromech štěbetali ptáci. jemný vánek šustil listím. Kouř se valil z kampusu Emoryho univerzity. Studenti, zaměstnanci, dvě nemocnice, ústředí FBI, SPKN.

„Wille.“

Cukl sebou. Sara zastavila těsně u něj. Její BMW X5 byl hybrid. Motor fungoval při nižších rychlostech na baterii.

„Můžu se na ně podívat, ale budu potřebovat tvou pomoc.“

Musel si odkašlat, aby se vrátil do přítomnosti. „S řidičem porsche to vypadá zle.“

Sára vystoupila z auta. „Z motoru vytéká benzin.“

Doběhla k porsche. Řidič byl stále zhroucený na volantu. Okénka i stahovací střecha byly zavřené.

Sára se marně pokoušela otevřít dveře. Mlátila pěstí do skla. „Pane?“ Klakson pořád houkal. Musela zvýšit hlas. „Pane, musíme vás dostat ven.“

Pach benzínu pálil Willa do očí. Elektřina napájející klakson mohla hodit jiskru a zažehnout palivo pod autem.

„Ustup,“ řekl Sáře.

V kapse měl zavírací nůž, kterým řezal břechťan z Belliných stromů. Sevřel rukojeť oběma rukama a deseticentimetrovou čepel zabodl do měkké střechy kabrioletu. Nůž byl z jedné strany zubatý. Pokusil se látku rozříznout, ale plátno a izolace byly moc silné. Will strčil nůž do kapsy a prsty trhal látku, dokud si nevytvořil dostatečný otvor, aby mohl sáhnout dovnitř, odjistit západky a střechu stáhnout.

Otočil klíčkem v zapalování.

Klakson ztlchl.

Will odemkl dveře. Sára se pár vteřin jen dívala a pak zavrtěla hlavou. „Má zlomený vaz. Nezapnul si pás, ale je to divný.“

„Jak divný?“

„Na takové zranění nemohli jet dost rychle. Pokud netr-
pěl nějakou chorobou. Ale i tak...“ Znovu zavrtěla hlavou.
„Nedává to smysl.“

Will si na silnici prohlížel stopy po pneumatikách. Byly
krátké, takže porsche muselo jet dost pomalu. Otřel si palec
o tričko. Klíček k zapalování byl od krve. Stejně tak i klika
dveří, ale okolo moc další krve nebylo. Na předním sedadle
se válely rozházené papíry.

„Paní?“ ozval se řidič F-150, který stál za porsche. Typic-
ký venkovan s dlouhými vlasy jako žíně, vousy ve stylu ZZ
Top, chlapík, co jezdí každý den z hor, aby tady dole stavěl
plošiny a obkládal stěny sádrokartonem. Prsty si tiskl kůži
na hlavě. „Vy jste sestřička?“

„Doktorka.“ Sára mu jemně odtáhla ruku, aby ho mohla pro-
hlédnout. „Točí se vám hlava? Zvedá se vám žaludek, pane...?“

„Merle. Ne, nic.“

Will sklopil oči k asfaltu. Mezi pick-upem a porsche byly
stopy po krvi. Takže Merle se byl podívat na řidiče a pak se
vrátil do auta. Na tom nebylo nic podezřelého. Ale na Sári-
nu intuici se obvykle dalo spolehnout. Pokud jí připadalo,
že tu něco nehraje, tak tu něco nehrálo.

Uniklo mu něco?

Obrátil se na cestujícího v pick-upu: „Co se stalo?“

„Výbuch plynu. Hotový peklo.“ Tohle byl vidlák jak vy-
střížený z Lynyrd Skynyrd. Will cítil cigaretový kouř, který
se z něj linul na tři metry. Chlapík ukázal na chevrolet. „Asi
byste se měli spíš podívat na ně. Ten vzadu nevypadá dobře.“

Sára už kráčela k sedanu. Will šel za ní, i když jeho po-
moc nepotřebovala. Její podezření v něm spustilo jeho vlast-
ní vnitřní alarm. Rozhlédl se po silnici. Pár lidí stálo před
domy, ale nikdo se k nim nepřibližoval. Kouř z výbuchu
páchl po spáleném uhlí.

„Kámoš potřebuje pomoc.“ Řidič chevroletu se zapotácel, když se vysoukal z auta. Měl na sobě modrou uniformu univerzitní ostrahy. Otevřel zadní dveře. Jeden z cestujících byl zhroucený na sedadle. Oblečený do stejné modré uniformy.

„Je to doktorka,“ informoval ho Merle.

Řidič z chevroletu řekl Willovi: „Na staveništi bouchl plyn.“

„Dvakrát?“ divil se Will. „Slyšeli jsme dva výbuchy.“

„To nevím, kámo. Možná bouchlo ještě něco dalšího. Všichni se vypařili.“

„Oběti?“

Muž zavrtěl hlavou. „Stavební firmy o víkendech nemakaj, ale pro jistotu se evakuuje celej kampus. Když spustil ten poplach, rozpoutalo se tam hotový peklo.“

Will se člena univerzitní ochranky nezeptal, proč nepomáhá s evakuací kampusu. Pohlédl na obzor. Sloup kouře získal podivnou tmavě modrou barvu.

„Pane?“ Sára klečela u otevřených dveří vozu a mluvila na muže na zadním sedadle. „Pane, jste v pořádku?“

„Jmenuje se Dwight,“ řekl jí řidič chevroletu. „A já jsem Clinton.“

„Vince,“ představil se řidič pick-upu.

Will přikývl. Konečně zaslechl hlídková auta valící se po Oakdale Road, která vedla souběžně s Lullwater. Nad hlavou mu letěla bílá zdravotnická helikoptéra. V dálce houkala hasičská auta. Nikdo ovšem nejel po Bellině ulici. Na křižovatce Ponce de Leon a Lullwater asi došlo k další nehodě. Nedalo se odhadnout, kolik lidí duplo na brzdu, když došlo k výbuchu.

Proč mu tedy tahle autonehoda připadala zvláštní?

„Dwighte?“ Sára muže posadila. Skla v oknech byla tmavá. Will přes horní hranu dveří viděl, jak Dwightovi visí hlava na stranu. Pod opuchlými víčky mu vystupovalo bělmo.

Z nosu mu kapala krev. Ani on neměl zapnutý pás. Nejspíš se praštil o přední sedačku.

„Musíme ho dostat ven.“ Tón Clintonova hlasu se změnil, zněl teď vyčerpáně. „Odvézt ho do špitálu. Emory je zavřená. Pohotovost. Všechno je zavřený, vole. Co budeme kurva dělat?“

Will mu položil ruku na rameno. „Můžete mi přesně říct, co se stalo?“

„Už jsem to říkal!“ Muž vymrštil paži a setřásl Willovu ruku. „Vidíš ten kouř, kámo? Sere se to, to se děje. A teď tahle bouračka a nikdo se odsud nedostane. Myslíš, že sem pošlou pro mého kámoše sanitu? Myslíš, že mě poldové přijdou zatknout, že jsem to napral do toho pitomýho pickupu?“

„Clintone, není to ničí vina,“ ozval se další hlas. Druhý cestující ze zadního sedadla. Kolem pětaticeti, hladce oholený. Tričko a džínsy. Rukama se držel střechy.

Will vnímal nebezpečí, které z něho vyzařovalo jako horoko ze slunce.

Co mi uniká?

„Jsem Hank,“ řekl ten člověk Willovi.

Will na něj ledabyly kývl, ale své jméno neprozradil. Bylo divné, že se mu ti chlapi představují. Bylo divné, že řidič porsche má zlomený vaz. A hlavně bylo divné, že Hank je tak klidný tváří v tvář smrtelné autonehodě, při níž zahynul jeho kamarád.

Takhle klidný je člověk jen v případě, že má věci plně pod kontrolou.

Hank řekl: „Slyšeli jsme další výbuch a pak ten chlap v červeném autě prostě zastavil.“ Lusklnul prsty. „Pick-up narazil do červenýho. A my zezadu do pick-upu a...“

„Wille?“ I Sářin tón se změnil. Podávala mu klíčky od BMW. Willovi neuniklo, že se jí třese ruka. Urgentní medicínou se zabývá už roky. Nikdy nepanikaří.

Co mi uniká?

„Potřebuju, abys mi z přihrádky v autě přinesl lékařskou brašnu,“ řekla mu.

„Já pro ni dojdu,“ nabídl se Merle.

Will si vzal klíčky. Prsty se dotkl Sářiny ruky. A zachvátila ho panika, když jeho mozek zpracoval její velmi konkrétní žádost.

Sára vozila lékařskou brašnu v kufru, protože přihrádka na ni byla příliš malá. Will si tam ukládal zbraň, když ji neměl u sebe.

Nechtěla, aby jí přinesl brašnu.

Říkala mu, aby si vzal pistoli.

Will měl najednou plnou pusy slin. Jeho myšlenky poletovaly jako šipky, které nemohou trefit střed terče. První srážku aut slyšel, když se blížil k zatáčce na silnici. V tu chvíli ale nic nevybuchlo. Pak došlo k druhé srážce, když chevrolet narazil zezadu do pick-upu. Klakson porsche spustil minimálně za dalších pět vteřin.

Pět vteřin je dlouhá doba.

Za pět vteřin člověk zvládne vylézt z pick-upu, otevřít dveře porsche a zlomit řidiči vaz. Což by vysvětlovalo krvavou stopu vedoucí od pick-upu k osobáku.

Dva členové ochranky z Emoryho univerzity, kteří z kampusu radši ujeli, než by dělali svou práci. Jeden chlap oblečený tak, aby moc nevyčníval. Dva další v hadrech řemesníků, jaké vidíte všude po Atlantě. Na první pohled k sobě nepatřili, ale opak byl pravdou.

Tohle Willovi uniklo.

Všichni tvořili jeden tým.

A soudě podle toho, jak obratně se pohybovali, to byl sehraný tým. Aniž by si to Will uvědomil, on i Sára se naráz ocitli uprostřed taktického trojúhelníku.

Clinton byl za nimi.

Hank před nimi.

Na hrotu mezi Willem a jeho pistolí v autě stáli Vince a Merle.

Dwight byl mimo, ale Hank se dobelhal na druhou stranu auta, blíž k Sáře.

Will se podrbal na bradě a mlčky hledal nějaké slabé místo.

Žádné tam nebylo.

Všichni byli ozbrojení. Hankova zbraň vidět nebyla, ale nebylo pochyb, že ji má u sebe. Boule na Vinceově kotníku prozrazovala připnutý revolver. Clinton měl u pasu glock, součást uniformy. Merle si revolver zastrčil zezadu za opasek. Will si všiml obrysu rukojeti, když muž zkřížil paže na široké hrudi. Stál jako policajt s široce rozkročenýma nohama a vystrčeným zadkem, protože patnáctikilový služební pás by člověku mohl zlámat páteř.

Všichni tak stáli.

„Tak nám pomoz, čahoune.“ Clintonova předstíraná bezradnost zmizela. Kývl na Willa, aby mu pomohl dostat Dwighta z auta ven. „Jdeme na to.“

„Počkejte,“ zkusila to Sára. „Mohl by mít poraněnou páteř nebo...“

„Promiňte, madam.“ Merle ji neodstrčil, jen se jí postavil do cesty, aby ho musela obejít. S Clintonem vytáhli Dwighta ven. Byl bezvládný. Chodidla mu pleskala o asfalt, než ho konečně položili na záda jako kachnu.

Will sklouzl očima k Sáře. Nedívala se na něj. Rozhlížela se po okolí a zvažovala, jestli se má dát na útěk. Hank stál vedle ní. Moc blízko. Většina zahrad před okolními domy připomínala spíš fotbalová hřiště. Kdyby se rozběhla, bez problému by ji trefil do zad.

Takže Will ho bude muset zastřelit dřív, než se to stane. „Dojdu ti pro tu brašnu,“ řekl Sáře.

Nepokoušel se jí podívat do očí. Upíral zrak na Hanka, aby mu dal najevo, že pokud Sáře zkřiví na hlavě jediný vlásek, Will mu serve kůži z ksichtu.

Od BMW Willa dělilo deset metrů. Sára zaparkovala napříč, aby zablokovala provoz na silnici. Will šel dost rychle, aby si udržel bezpečnou vzdálenost od Merlea a Clintona, kteří mezi sebou táhli Dwighta.

Will cítil, jak mu teplo uniká z těla. Srdce se mu zpomalilo do pravidelného rytmu. Někteří lidé se uklidní, když mají věci pod kontrolou. Will je pod kontrolou neměl už tolikrát, že nacházel klid v chaosu. Uši měl našpicované, aby slyšel každý zvuk. Vnímal šoupání nohou, sténání, sirény i klaksony. Od Sáry ani slovo. Ale cítil na sobě její oči, jako světlo z reflektoru, které se ho snaží přitáhnout zpátky.

Jak jsem to mohl kurva dopustit?

Will se podíval dolů na ruce. Na řetízku visel kromě univerzálního klíče ještě klíč od dveří, který ale nepasoval ke kufru a přihrádce. Will ho vytáhl. Tohle se naučil od Faith, která si nejdelší klíč ze svazku vždycky nechávala trčet jako nůž mezi prsty sevřené pěsti. Uvažoval, jestli jím má Hankovi rozervat hrdlo. Klid by ho asi přešel, až by mu hlasivky plandaly pod bradou.

Kurva práce.

Oni nejdou jenom po BMW. To by se dalo vyřešit snadno – stačilo vytáhnout zbraně, naskákat do auta a ujet. Ani by nemuseli nic říkat. Ale oni mluvili pořád. Prozradili jména, což je součást úvodního kurzu o vedení výslechu: navažte s vyslychaným vztah. Historku o výbuchu plynu si vycucali z prstu. Měli jednoho zraněného a jednoho v bezvědomí. Nemohli jet do nemocnice, ale potřebovali rychlou lékařskou pomoc.

Chtějí Sáru.